

Příloha časopisu

Kohout

ZIMA 2020 - 2021

Moje pěkná zimní vzpomínka

Seniorky v českořebovském Domově nám vyprávěly o svých vzpomínkách na zimu a Vánoce. Laskavě souhlasily i s jejich uveřejněním, aby si i ostatní uživatelé Domova mohli při čtení těchto zážitků společně s nimi zavzpomínat.

Vánoční večírek

Já jsem chodila do školy v Litomyšli. Tam byla dívčí škola a chlapecká škola. Já jsem chodila do té dívčí a můj bratr chodil do té chlapecké školy. A potom jsme šly s kamarádkou „na linku“, to se v Litomyšli tak říkalo, tam se šilo spodní prádlo. Ale takový lepší, i na tu dobu bylo moc hezký, takový luxusní. Tehdy si člověk nemoh vybrat kam půjde, musel jít, kam mu určili. No a já měla štěstí, že jsem šla s tou kamarádkou.

A tam jsme šily svatební šaty a košile. My jsme si s kamarádkou vždycky ustříhly vlasy a zašily je do tý košile, abychom se dobře

vdaly.

Před Vánoci nám tam udělali vánoční večírek, no to bylo moc hezký. Dostaly jsme tam každá balíček a v tom bylo to prádlo. Vršek byl paspulkovanej, a když se stáhla šňůrka, tak z toho byla podprsenka. Kalhotky, ty byly taky moc krásný, celý obentlovaný. Když byla látka světlá, třeba kytičkovaná, tak to entlování bylo tmavý. Mě se tam tenkrát moc líbilo. No jo, to jsem byla ještě mladá holka.

Jak jsem krmila husy

Moje maminka šila z husího peří prošívaný deky. Vždycky se peří vířilo v celým pokoji. Maminka šila tajně, to se za války nesmělo. Ani šít, ani chovat husy. Na každou husu muselo bejt potvrzení. Ale maminka stejně husy chovala.

Když ušila deku, tak si neřekla o peníze, ale za něco ji vyměnila. Třeba dostala pytel pšenice, nebo hrnec sádla.

Já jsem husy krmila ráda a vždycky jsem se těšila, jak je budu krmit. S maminkou jsme pořád válely šišky pro husu. Maminka dala uvařit přenici a já jsem ji na mlejнку mlela. Pak se k tomu přimíchal šrot. Válely jsme z toho šišky na válu, jako se pečou buchty a ty šišky jsme nechaly uschnout na kamnech. Pak jsem si vzala husu mezi nohy, na jednu stranu mísu s šiškami a na druhou hrnek s vodou. Tu šišku jsem namočila a strčila jí huse do zobáku, potahala jsem jí vole a bylo to. Šišky jsem počítala a hlásila jsem mamince, když měla husa dost. Když jsme husy vykrmily, tak bylo masíčko na chleba, anebo sádlo. Jinak za války nebylo nic. To bylo všechno na lístky.

Autíčko

Nedokážu si představit Vánoce bez cukroví. Nejradši mám slepované, takže linecké. A pak ještě vanilkové rohlíčky. Vánočku jsem dřív vůbec nepekla, naučila mě ji až později

moje známá. Ale nikdy jsem nepletla ze 4 pramenů, jenom ze tří.

Na Štědrý den v poledne jsem vařila knedlíčkovou polévku a k večeři byl řízek a bramborový salát. Rybu nebo rybí polévku jsem nedělala. Nejraději vzpomínám na Vánoce, když byly synovi 3 roky. Tehdy jsem mu dala pod stromeček autíčko na setrvačník. Hrozně se mu líbilo a vydržel si s ním hrát celý večer. Spolu jsme si h posílali, ani jsme nekoukali na pohádky. Ani nevím, co tenkrát v televizi bylo. Ale nezapomenu, jakou radost měl z toho autíčka. To byly pro mě nejhezčí Vánoce.

Štědrý den

Na štědrý den dopoledne jsem vařila zelňačku, potom šli kluci ven a já mezitím ustrojila stromeček. Ještě než se stihli vrátit domů, popadla jsem dárky a nesla je do pokoje pod stromeček. Večeřeli jsme

v 18 hodin. Až všichni dojeli, umývali jsme nádobí. Synové byli hodně nedočkaví. Když bylo vše uklizené, nenápadně jsem se za nějakou záminkou vytratila na chodbu a zazvonila na zvoneček. V ten moment se synové rozběhli k pokojí. Po rozbalení všech dárků jsme navštívily babičky, kde jsme ochutnávali cukroví a povídali si. Když jsme kluky ještě neměli, chodívali jsme s manželem do kostela na půlnoční, potom už ne.